

Rolnummers 5086 en 5088
Arrest nr. 2/2012 van 11 januari 2012

A R R E S T

In zake : de beroepen tot vernietiging van artikel 2 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven, ingesteld door de bvba « Algemeen Autobedrijf Genva » en anderen en door Georges Casteur.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, E. Derycke, J. Spreutels, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 25 januari 2011 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 26 januari 2011 is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 2 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 26 juli 2010) door de bvba « Algemeen Autobedrijf Genva », met maatschappelijke zetel te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 311, de bvba « VIO », met maatschappelijke zetel te 2070 Zwijndrecht, Krijgsbaan 241, de bvba « VRC », met maatschappelijke zetel te 2610 Antwerpen, Prins Boudewijnlaan 170, en de nv « Mols Huurwagens », met maatschappelijke zetel te 2235 Hulshout, Industriepark 24.

b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 26 januari 2011 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 27 januari 2011 is beroep tot vernietiging ingesteld van dezelfde decreetsbepaling door Georges Casteur, wonende te 8400 Oostende, Stuiverstraat 315.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5086 en 5088 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- het « Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen », met zetel te 2000 Antwerpen, Grote Markt 1;
- de Vlaamse Regering;
- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086;
- de verzoekende partij in de zaak nr. 5088.

Memories van wederantwoord zijn ingediend door :

- het « Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen »;
- de Vlaamse Regering.

Op de openbare terechtzitting van 22 november 2011 :

- zijn verschenen :

. Mr. M. Daelemans *loco* Mr. F. Judo, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086;

. Mr. S. Casteur, advocaat bij de balie te Brugge, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5088;

. Mr. E. Van Hooydonk en Mr. B. Cloots, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor het « Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen »;

. Mr. E. Maes *loco* Mr. P. Van Orshoven, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

. Mr. H. Bortels *loco* Mr. P. Peeters, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en F. Daoût verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de zaak nr. 5086

Wat de omvang van het beroep betreft

A.1.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 vorderen de vernietiging van artikel 2 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven.

A.1.2.1. De Vlaamse Regering voert aan dat het beroep tot vernietiging gedeeltelijk niet-ontvankelijk is bij gebrek aan grieven. Volgens die partij voeren de verzoekende partijen alleen maar grieven aan tegen artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en bekostiging van de verkeerstekens, zoals ingevoegd bij het bestreden artikel 2.

A.1.2.2. De tussenkomenende partij, het « Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen », werpt eenzelfde exceptie op.

A.1.3. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 antwoorden dat er een onlosmakelijk verband bestaat tussen de door het bestreden artikel 2 ingevoegde artikelen 10/1, 10/2 en 10/3 van het decreet van 16 mei 2008. Volgens hen spreekt de tussenkomenende partij zich bovendien tegen, in zoverre die de verzoekende partijen verwijt dat het derde middel wezenlijk gericht is tegen het voormelde artikel 10/1.

A.1.4. De Vlaamse Regering antwoordt dat het beweerd onlosmakelijke verband tussen het bestreden artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 en de overige door artikel 2 van het decreet van 9 juli 2010 ingevoegde bepalingen niet volstaat voor de ontvankelijkheid van het beroep, vermits de verzoekende partijen tegen die andere bepalingen geen grieven hebben ontwikkeld. De Vlaamse Regering ziet ook niet waarom de bepalingen in kwestie onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Wat het eerste middel betreft

A.2.1.1. De verzoekende partijen zijn bedrijven die actief zijn in de sector van de kortetermijnverhuur van motorrijtuigen zonder chauffeur. In hun eerste middel voeren zij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het nieuwe artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 bepaalt dat parkeerretributies of -belastingen ten laste worden gelegd van de houder van de nummerplaat, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt tussen, enerzijds, de situatie waarin een eigenaar zijn eigen wagen bestuurt of occasioneel laat besturen door een derde en, anderzijds, de situatie waarin een eigenaar beroepsmatig en op grond van een verhuurcontract een wagen ter beschikking stelt aan een van zijn klanten.

A.2.1.2.1. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de situatie van de twee voormelde categorieën van personen wezenlijk verschillend is : in het geval van de particuliere eigenaar kan men ervan uitgaan dat hij doorgaans degene is die zijn wagen bestuurt; de professionele verhuurder, daarentegen, zal zijn wagen zo goed als nooit zelf besturen. Het feit dat de verhuurder de gevolgen hiervan zou kunnen milderen door een contractueel verhaal op de huurder, neemt, volgens die partijen, de ongelijkheid niet weg. Zij voegen hieraan toe dat het verhaal op de huurder belangrijke kosten en nadelen met zich meebrengt, zodat het nagenoeg onmogelijk is de heffingen te verhalen op de huurders van de wagens.

A.2.1.2.2. Volgens de verzoekende partijen worden bovendien de eigenaar en de huurder van een wagen verschillend behandeld zonder dat hiervoor een redelijke verantwoording bestaat in zoverre de eerste de parkeerheffing of belasting zal moeten betalen en de tweede niet.

A.2.1.3.1. De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepaling geen legitiem doel nastreeft. Volgens hen strekt die bepaling er enkel toe zoveel mogelijk inkomsten te innen zonder enige administratieve last en administratieve kosten te vermijden. Zij wijzen erop dat het perfect mogelijk is vast te stellen wie de gebruiker was van het voertuig, aangezien de verhuurders van wagens de identificatiegegevens van de bestuurder van de wagen kunnen verzenden aan de bevoegde instanties.

A.2.1.3.2. De verzoekende partijen verwijzen tevens naar de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepaling, waaruit blijkt dat die regeling, gelet op het arrest nr. 59/2010 van 27 mei 2010, bijzonder snel diende te worden aangenomen.

A.2.1.4. De verzoekende partijen voeren vervolgens aan dat er geen objectief criterium voorhanden is voor de gelijke behandeling van uiteenlopende situaties, zodat de behandeling willekeurig is, en dat ten aanzien van het nagestreefde doel de gelijke behandeling minstens gedeeltelijk niet pertinent is. Zij wijzen erop dat het de gemeente vrijstaat de identiteit van de gebruiker te vragen aan de houder van de nummerplaat, een rechtspersoon die per definitie niet de gebruiker was van het voertuig.

A.2.1.5. Tot slot voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepaling niet evenredig is met het nagestreefde doel, aangezien de administratieve vereenvoudiging voor de gemeenten niet opweegt tegen de kosten en de lasten voor professionele verhuurbedrijven. Volgens hen krijgt het gemiddelde verhuurbedrijf per dag een viertal heffingen toegestuurd voor parkeerhandelingen die het niet zelf heeft gesteld.

A.2.2.1.1. De Vlaamse Regering betwist allereerst dat de situatie van de particuliere eigenaar, enerzijds, en die van de eigenaar die zijn wagen beroepshalve verhuurt, anderzijds, wezenlijk van elkaar verschillen. Volgens die partij zijn beide categorieën van personen eigenaar van het betrokken voertuig en houder van de nummerplaat en kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de houder van de nummerplaat van een voertuig verantwoordelijk is voor het gebruik dat van het voertuig wordt gemaakt.

A.2.2.1.2. De verzoekende partijen antwoorden dat er wel degelijk een fundamenteel verschil bestaat tussen beide categorieën, vermits de professionele verhuurders de feitelijke zeggenschap over hun voertuigenpark overdragen aan hun klanten, terwijl een particuliere eigenaar dit hoogstens occasioneel doet.

A.2.2.1.3. Volgens de Vlaamse Regering berust het uitgangspunt van de verzoekende partijen op loutere hypothesen en maken zij niet aannemelijk dat beide categorieën van personen, die op artificiële wijze van elkaar worden onderscheiden, daadwerkelijk wezenlijk van elkaar verschillen.

A.2.2.2.1. De Vlaamse Regering wijst erop dat artikel 67bis van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer (hierna : Wegverkeerswet) hetzelfde uitgangspunt heeft als de bestreden bepaling, in zoverre luidens die bepaling wordt vermoed dat een met een motorvoertuig begane overtreding wordt begaan door de houder van de nummerplaat van het voertuig. Zij erkent dat het vermoeden in dat geval weerlegbaar is, terwijl de bestreden bepaling de houder van de nummerplaat in elk geval als heffingsplichtige aanwijst, maar voert aan dat het weerlegbare karakter van het bij het voormelde artikel 67bis ingevoerde vermoeden is verantwoord doordat het om een strafbepaling gaat, wat te dezen niet het geval is.

A.2.2.2.2. De verzoekende partijen wijzen erop dat artikel 67bis van de Wegverkeerswet een weerlegbaar vermoeden van schuld invoert, terwijl de tenlastelegging van de parkeerheffingen en –belastingen aan de houder van de nummerplaat onomkeerbaar is.

A.2.2.3.1. De Vlaamse Regering verwijst vervolgens naar de rechtspraak van het Hof inzake belastingen en retributies, volgens welke de wetgever categorieën vermag te hanteren die op vereenvoudigende en benaderende wijze met de werkelijkheid overeenstemmen en hij daarbij rekening mag houden met de administratieve kosten. Hieruit vloeit, volgens haar, ook voort dat de bestreden bepaling een legitiem doel nastreeft, namelijk de betrachting om de administratieve kosten binnen redelijke perken te houden.

A.2.2.3.2. De verzoekende partijen zien de relevantie van die rechtspraak, die het fiscaal recht betreft, niet in. Bovendien kan, volgens hen, het beroep op benaderende categorieën enkel worden verantwoord door de noodzaak om vele, licht verschillende situaties op een doeltreffende wijze te regelen. Zij voeren aan dat er te dezen geen sprake is van een overdaad aan licht verschillende situaties. De verzoekende partijen erkennen dat het vermijden van overmatige administratieve kosten een legitieme doelstelling zou zijn, maar zien niet in waarom het voeren van een beperkte correspondentie over de identiteit van de bestuurder van een voertuig per definitie aanleiding moet geven tot dergelijke overmatige kosten.

A.2.2.3.3. Volgens de Vlaamse Regering verliezen de verzoekende partijen uit het oog dat wanneer wordt vastgesteld dat een parkeerheffing verschuldigd is, niet kan worden achterhaald of de bestuurder al dan niet de houder van de nummerplaat is, aangezien de bestuurder in de meeste gevallen niet aanwezig is op het ogenblik dat de heffingsplicht wordt vastgesteld. Volgens haar is het noodzakelijk erin te voorzien dat de houder van de nummerplaat de heffingsplichtige is teneinde de invordering van de heffing efficiënt te laten verlopen en binnen administratief aanvaardbare perken te houden.

A.2.2.4.1. De Vlaamse Regering ziet niet in waarom de bestreden bepaling onredelijk zou zijn. Zij wijst erop dat de verzoekende partijen in hun hoedanigheid van professionele verhuurmaatschappijen over een waaier van mogelijkheden beschikken om de kostprijs die de heffingsplicht in voorkomend geval met zich meebrengt, te verhalen op de huurder.

A.2.2.4.2. De verzoekende partijen antwoorden dat een bijkomende brief van de heffende overheid niet opweegt tegen de last die de verhuurders wordt opgelegd.

A.2.2.4.3. De Vlaamse Regering wijst erop dat de identiteitsgegevens van klanten persoonsgegevens zijn in de zin van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens en dat de verzoekende partijen die niet zonder meer zouden kunnen bekendmaken.

A.2.2.5. De Vlaamse Regering erkent dat de bestreden bepaling relatief snel diende te worden aangenomen, maar voert aan dat ze om die enkele reden niet ongrondwettig is.

A.2.3.1. De tussenkomenende partij ontkent evenzeer dat er een wezenlijk verschil zou bestaan tussen de eigenaar die zijn wagen beroepsmatig verhuurt en de eigenaar die zijn eigen wagen bestuurt. Zij wijst erop dat zowel in een familiale als in een arbeidsrechtelijke context voertuigen vaak worden gebruikt door een andere persoon dan de persoon op wiens naam het betrokken voertuig wordt ingeschreven. Volgens haar is de thans bestaande regeling dan ook stellig te verkiezen boven een willekeurig onderscheid tussen de eigenaar die zijn wagen beroepsmatig verhuurt en de eigenaar die zijn eigen wagen bestuurt of occasioneel laat besturen door een derde.

A.2.3.2.1. In ieder geval streeft de bestreden bepaling, volgens de tussenkomenende partij, een legitiem doel na, en is de gelijke behandeling die eruit voortvloeit objectief, pertinent en evenredig. Zij verwijst naar de parlementaire voorbereiding, waaruit blijkt dat de bestreden bepaling een wettig doel nastreeft, namelijk op een

rechtszekere wijze aanduiden wie de schuldenaar is van de parkeerretributie of -belasting. Vermits met betrekking tot een geparkeerd voertuig de houder van de nummerplaat doorgaans de enige persoon is die kan worden geïdentificeerd, is de aanwijzing van de houder van de nummerplaat als schuldenaar van de parkeerheffing, volgens haar, pertinent en objectief. Zij voegt eraan toe dat het gegeven dat niet is voorzien in de mogelijkheid voor de houder van de nummerplaat om de identiteit van de daadwerkelijke bestuurder van het voertuig mee te delen, de bestreden regeling niet onevenredig maakt, aangezien de verzoekende partijen over voldoende mogelijkheden beschikken om de parkeerheffing te kunnen terugvorderen van de personen die hun voertuig gebruiken.

A.2.3.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat een weerlegbaar vermoeden ook rechtszekerheid creëert en de situatie vermijdt dat niemand het niet-betaalde parkeergeld verschuldigd zou zijn.

A.2.3.3. De tussenkomenende partij verwijst eveneens naar artikel 67bis van de Wegverkeerswet en wijst erop dat het Hof omtrent die bepaling heeft geoordeeld dat de wetgever op wettige wijze mag aannemen dat de dader van een overtreding die is begaan met een motorvoertuig de persoon is die het voertuig op zijn naam heeft laten inschrijven (arrest nr. 27/2000 van 21 maart 2000).

Wat het tweede middel betreft

A.3.1.1. In het eerste onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 16 van de Grondwet en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Volgens hen strekt de bescherming van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zich uit tot alles wat voor een privépersoon een patrimoniale waarde heeft of kan hebben. Nog volgens die partijen tast het decreet de patrimoniale belangen aan van de verhuurmaatschappijen van wagens en wordt hun terugvorderingsrecht aangetast nu de heffing automatisch wordt gevestigd en niet kan worden weerlegd. Zij voeren aan dat de heffingen een aantasting inhouden van hun recht op eigendom en dat die inmenging geen wettig doel nastreeft en niet evenredig is met het nagestreefde doel. Wat het nagestreefde doel betreft, herhalen ze dat het beperken van de administratieve lasten voor de gemeenten bij de inning van de heffingen geen wettig doel is. Wat de evenredigheid betreft, wijzen ze erop dat het nagestreefde doel kan worden bereikt door minder restrictieve alternatieve middelen, zoals de verplichting voor verhuurders van wagens om de identiteit van de bestuurder bekend te maken aan de bevoegde overheid.

A.3.1.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat een parkeerheffing niet kan worden gekwalificeerd als een onteigening in de zin van artikel 16 van de Grondwet, zodat die bepaling niet van toepassing zou zijn. Zij wijst erop dat de bestreden bepaling zelf geen heffing invoert, maar de Vlaamse Regering en de gemeenten de mogelijkheid verleent om een aanvullend reglement vast te stellen dat betrekking heeft op het parkeren voor een beperkte tijd, het parkeren tegen betaling en het parkeren op voorbehouden plaatsen, in welk geval de betrokken overheden parkeerheffingen kunnen bepalen.

A.3.1.2.2. De bestreden bepaling valt, volgens de Vlaamse Regering, binnen de werkingssfeer van artikel 1, tweede alinea, van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. In elk geval is het recht om eigendom te gebruiken, volgens de Vlaamse Regering, niet absoluut en beschikt de decreetgever over een beleids- en beoordelingsvrijheid. Nog volgens die partij moet het onderzoek naar de evenredigheid van een verschil in behandeling en de evenredigheid van een beperking van het eigendomsrecht op dezelfde manier worden gevoerd. Dat de bestreden bepaling niet onevenredig is, blijkt, volgens haar, reeds uit haar antwoord op het eerste middel.

A.3.1.2.3. De verzoekende partijen antwoorden dat de bestreden bepalingen de contouren bepalen waarbinnen de parkeerheffingen kunnen worden opgelegd en dat die contouren problematisch zijn in het licht van de in het middel aangehaalde bepalingen, die een evenredigheidsplicht opleggen aan de regelgever. De evenredigheidskritiek die de verzoekende partijen in het eerste middel hebben geformuleerd is, volgens hen, *mutatis mutandis* van toepassing.

A.3.1.3.1. De tussenkomenende partij voert aan dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er sprake zou zijn van een onteigening. Zij besluit dat de bestreden bepaling artikel 16 van de Grondwet niet schendt. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens betreft, herhaalt de tussenkomenende partij dat de parkeerretributies en -belastingen een

wettig doel nastreven en evenredig zijn. Die partij verwijst eveneens naar de tweede alinea van voormelde verdragsbepaling.

A.3.1.3.2. De tussenkomen partij voegt hieraan toe dat de bestreden bepaling op zich geen heffingsplicht instelt, zodat er geen sprake kan zijn van een inmenging in het eigendomsrecht.

A.3.2.1. In het tweede onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Volgens hen gaat het te dezen voor een belangrijk deel om burgerlijke rechten en verplichtingen, namelijk het eigendomsrecht. Indien artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet van toepassing zou zijn, dan moeten, zo voeren de verzoekende partijen aan, de algemene beginselen waarvan de inhoud overeenstemt met de waarborgen van die verdragsbepaling, worden geëerbiedigd. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de bestreden bepaling de wapengelijkheid schendt, doordat de verhuurmaatschappijen van wagens te maken krijgen met een sterkere tegenpartij, de overheid, die op de hoogte is van de omstandigheden waarin de handeling die aanleiding gaf tot de heffing zich al dan niet heeft voorgedaan, terwijl de verzoekende partijen dat niet weten. Ook is er, volgens hen, sprake van een beperking van de rechten van verdediging, het recht op tegenspraak en het recht op toegang tot de rechter doordat het bestreden artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 de houder van de nummerplaat de mogelijkheid ontzegt om op te komen tegen de heffing door aan te tonen dat een met name genoemde bestuurder verantwoordelijk is voor de handeling die aanleiding gaf tot de heffing of door het bestaan van de gedraging die aanleiding geeft tot de heffing te betwisten.

A.3.2.2.1. De Vlaamse Regering is van oordeel dat de bestreden bepaling in geen enkel opzicht het recht op een eerlijke behandeling van een zaak door een met eigenlijke rechtspraak belast orgaan beperkt. Volgens haar verwarren de verzoekende partijen de bestreden bepaling met een regeling waarbij een persoon wordt vervolgd wegens een door hem begane inbreuk. Zij voert aan dat er te dezen geen sprake is van overtredingen of van strafrechtelijke bepalingen : de bestreden bepaling zou enkel betrekking hebben op parkeerheffingen, die geen sanctie zijn. De Vlaamse Regering ziet ook niet in hoe de bestreden bepaling de verzoekende partijen zou beletten om zelf het bestaan te betwisten van de feiten die de heffingsplicht doen ontstaan. Zij merkt ten slotte op dat de verzoekende partijen de huurders van het betrokken voertuig tot tussenkomen kunnen dagvaarden.

A.3.2.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat zij verplicht zouden worden keer op keer te procederen over onbetaalde heffingen en dat die werkwijze voor hen veel hogere administratieve en andere lasten zou meebrengen dan wat het geval zou zijn indien zij enkel de identiteit van de gebruiker van het voertuig aan de overheid zouden moeten meedelen.

A.3.2.2.3. Volgens de Vlaamse Regering mist de bewering van de verzoekende partijen dat zij keer op keer verplicht zouden worden te procederen, feitelijke grondslag, vermits die partijen over andere middelen, zoals contractuele mechanismen, beschikken om de heffing terug te vorderen.

A.3.2.3.1. De tussenkomen partij voert aan dat het loutere feit dat de verzoekende partijen worden geconfronteerd met een beweerdelijk sterkere tegenpartij, geen inbreuk vormt op artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Er anders over oordelen zou, volgens haar, inhouden dat de overheid het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegt. De tussenkomen partij ontkent dat de verzoekende partijen niet het bestaan van de feiten zouden kunnen betwisten. Wanneer de parkeerretributies langs gerechtelijke weg worden ingevorderd, beschikken de verhuurbedrijven, volgens haar, over alle procedurele garanties die gelden binnen een reguliere burgerlijke rechtspleging. Zij wijst erop dat de vaststellingen van de parkeerwachters geen bijzondere bewijswaarde hebben. Zij voert ook aan dat de verhuurbedrijven in hun overeenkomsten een vrijwaringsbeding kunnen opnemen.

A.3.2.3.2. De verzoekende partijen antwoorden dat zij de overheid de toegang tot de rechter niet wensen te ontzeggen, maar dat zij enkel aandringen op een redelijk evenwicht tussen de belasting- of retributieheffende overheid en de heffingsplichtige partij. Volgens hen behoort de mogelijkheid om het bestaan van de feiten te betwisten tot dat evenwicht en mag zij niet louter theoretisch zijn. Het is de verzoekende partijen onduidelijk hoe een verhuurder, die niet aanwezig noch betrokken was bij de totstandkoming van de feiten waarop de heffing is gebaseerd, op een zinvolle wijze het bestaan van die feiten zou kunnen betwisten.

Wat het derde middel betreft

A.4.1. In het derde middel voeren de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 de schending aan van de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met artikel 173, van de Grondwet, in zoverre de bestreden bepaling parkeerretributies ten laste legt van de houder van de nummerplaat, terwijl die houder, wanneer hij niet zelf de bestuurder was van de wagen die werd geparkeerd, op geen enkele wijze de begunstigde is van enige dienst die hem werd verleend. De verzoekende partijen wijzen erop dat, volgens het Hof, een retributie een vergoeding is van een dienst die de overheid verleent ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd. Voor zover het bestreden artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 ook geldt voor retributies, schendt die bepaling volgens de verzoekende partijen artikel 173 van de Grondwet aangezien aan de verhuurder geen dienst wordt verleend. Zij besluiten dat personen die geen enkele dienst hebben genoten op dezelfde wijze worden behandeld als personen die effectief het voordeel van die dienst hebben genoten.

A.4.2.1.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het middel niet ontvankelijk is vermits het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks aan artikel 173 van de Grondwet te toetsen. Zij erkent dat de verzoekende partijen ook naar de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verwijzen, maar volgens haar zetten zij niet uiteen waarin de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou bestaan. De Vlaamse Regering merkt tevens op dat de verzoekende partijen niet aanvoeren dat hun het enige grondrecht dat artikel 173 van de Grondwet waarborgt - een formeel legaliteitsbeginsel - zou worden ontzegd. Zij besluit dat voor zover het middel een schending van de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met artikel 173, van de Grondwet aanvoert, het onduidelijk is bij gebrek aan uiteenzetting.

A.4.2.1.2. De verzoekende partijen antwoorden dat zij geen zelfstandige toetsing aan artikel 173 van de Grondwet vragen, maar wel een toetsing in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.4.2.2.1. De Vlaamse Regering is van oordeel dat artikel 173 van de Grondwet te dezen niet van toepassing is, aangezien de bestreden bepaling zelf geen parkeerretributie instelt. In ieder geval is die grondwetsbepaling, volgens die partij, niet geschonden, vermits de verzoekers zich niet beroepen op enige waarborg die deze bepaling bevat.

A.4.2.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat de bestreden bepaling ertoe leidt dat elke regeling inzake parkeerretributies zich moet schikken naar de bepaling dat de houder van de nummerplaat de retributie verschuldigd is. Nog volgens de verzoekende partijen verliest de Vlaamse Regering uit het oog dat artikel 173 van de Grondwet een bepaald concept inhoudt van wat een retributie is, en bijgevolg meer inhoudt dan een formeel legaliteitsbeginsel.

A.4.2.3. Volgens de Vlaamse Regering lijken de verzoekende partijen op te komen tegen een beweerde onjuiste kwalificatie van de heffing die, in het geval waarin de heffingsplichtige houder van de nummerplaat niet zelf de bestuurder van de wagen zou zijn, een verdoken belasting zou zijn. Zij voert aan dat die grief geen aanleiding kan geven tot een schending van artikel 173 van de Grondwet, maar hoogstens tot een herkwalificatie van de parkeerheffing.

A.4.3.1. De tussenkomenende partij voert allereerst aan dat de verzoekende partijen enkel de vernietiging van het nieuwe artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 beogen en dat de kwalificatie van de parkeerheffing als retributie of belasting is neergelegd in artikel 10/1 van hetzelfde decreet. Nog volgens die partij vragen de verzoekende partijen in werkelijkheid de bestreden bepaling op zelfstandige wijze te toetsen aan artikel 173 van de Grondwet, iets waarvoor het Hof niet bevoegd is. Volgens haar is het derde middel dan ook onontvankelijk.

A.4.3.2.1. Het middel is volgens de tussenkomenende partij in ieder geval ongegrond vermits het bestuur dat parkeerplaatsen ter beschikking stelt ook een dienst verleent aan de verhuurder van voertuigen : zonder plaatsen waar een voertuig kan worden geparkeerd, zullen immers weinig personen bereid worden gevonden een voertuig te huren. De tussenkomenende partij merkt op dat voorheen heel wat parkeerreglementen voorzagen in een hoofdelijke gehoudenheid van de houder van de nummerplaat, de eigenaar en de bestuurder van het voertuig en dat de rechtsgeldigheid van die reglementen nooit in twijfel is getrokken.

A.4.3.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat er ook parkeerplaatsen bestaan die niet zijn onderworpen aan enige belasting- of retributieregeling en dat er slechts sprake kan zijn van een retributie wanneer die een rechtstreekse tegenprestatie is voor een dienst die aan de retributieplichtige wordt verleend. Dat laatste is, volgens die partijen, te dezen niet het geval. De verzoekende partijen betwisten dat de voorheen bestaande parkeerreglementen nooit in het geding zijn gebracht. In ieder geval zijn die regelingen, volgens hen,

niet vergelijkbaar, vermits zij een hoofdelijke gehoudenheid instelden terwijl de bestreden bepaling de bestuurder buiten schot laat.

Ten aanzien van de zaak nr. 5088

Wat de omvang van het beroep betreft

A.5.1. De verzoekende partij in de zaak nr. 5088 vordert de vernietiging van artikel 2 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven.

A.5.2.1. De Vlaamse Regering voert aan dat het beroep tot vernietiging gedeeltelijk niet-ontvankelijk is bij gebrek aan grieven. Volgens die partij acht de verzoekende partij zich alleen gegriefd door de omstandigheid dat ook private ondernemingen belast kunnen worden met de invordering van parkeerheffingen en dat zij toegang krijgen tot de gegevens van de Directie voor de Inschrijving van de Voertuigen (hierna : DIV). Daaruit volgt, volgens haar, dat de verzoekende partij alleen maar grieven ontwikkelt tegen de woorden « en hun concessiehouders » in artikel 10/2, tweede lid, van het decreet van 16 mei 2008, zoals ingevoegd bij het bestreden artikel 2.

A.5.2.2. De tussenkomenende partij, het « Gemeentelijk Autonoom Parkeerbedrijf Antwerpen », doet gelden dat de verzoekende partij enkel grieven aanvoert tegen artikel 10/2, tweede lid, van het decreet van 16 mei 2008.

Wat het enige middel betreft

A.6.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in de zaak nr. 5088 de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in zoverre private ondernemingen toegang krijgen tot de gegevens van de DIV.

A.6.1.2. Volgens de Vlaamse Regering is het middel niet ontvankelijk in zoverre het de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, vermits het Hof niet rechtstreeks aan die bepaling vermag te toetsen.

A.6.1.3. De verzoekende partij antwoordt dat het Hof artikel 22 van de Grondwet in samenhang leest met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. In voorkomend geval dient het middel, volgens die partij, in die zin te worden geherformuleerd dat de bestreden bepaling artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt.

A.6.2.1. De verzoekende partij voert aan dat indien de overheid zelf zou overgaan tot het innen van parkeerretributies, private vennootschappen geen toegang zouden moeten krijgen tot de gegevens van de DIV. Zij wijst erop dat in vele steden en gemeenten de overheid zelf overgaat tot de controle en de opsporing van de bestuurders van geparkeerde wagens. Volgens haar toont dit aan dat het niet noodzakelijk is om private ondernemingen een dergelijke vergaande bevoegdheid te geven. Nog volgens die partij is de burger gebaat bij een controle door een ambtenaar van de gemeente die handelt in het belang van de gemeenschap, terwijl de bediende van een private vennootschap handelt in het belang van de firma.

A.6.2.2. Nog volgens de verzoekende partij is de bestreden bepaling onvoldoende precies in zoverre niet wordt gepreciseerd dat private ondernemingen de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer dienen na te leven. Zij is van oordeel dat de decreetgever niet voldoende waarborgt dat de gegevens een correcte bestemming krijgen en dat het personeel van de private ondernemingen die toegang krijgen tot de gegevens voldoende gekwalificeerd zijn.

A.6.3.1. De Vlaamse Regering voert aan dat niet moet worden beoordeeld of het noodzakelijk is dat het gemeentelijke parkeerbeleid in concessie wordt gegeven, maar enkel of het noodzakelijk is dat, wanneer het gemeentelijke parkeerbeleid in concessie wordt gegeven, de concessiehouder gemachtigd is om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen. Voor zover als nodig voert de Vlaamse Regering aan dat het parkeerbeleid één van de hoekstenen is van het gemeentelijke mobiliteitsbeleid en dat het ondersteunend werkt voor de verschillende stedelijke of gemeentelijke functies.

A.6.3.2. Volgens de Vlaamse Regering kan moeilijk worden betwist dat het noodzakelijk is dat de concessiehouder wordt gemachtigd om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen. Het gaat, volgens haar, om een noodzakelijk accessorium opdat de concessiehouder de hem opgedragen openbare dienst naar behoren kan uitvoeren. Zij wijst erop dat de bestreden bepaling beoogt tegemoet te komen aan, enerzijds, de opmerkingen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en van de afdeling wetgeving van de Raad van State en, anderzijds, rechterlijke uitspraken waarin werd geoordeeld dat er geen rechtsgrond bestond op grond waarvan de concessiehouder de identiteit van de houder van de nummerplaat kon opvragen.

A.6.3.3. De Vlaamse Regering betwist dat de bestreden bepaling onvoldoende precies zou zijn, vermits uit die bepaling voortvloeit dat de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer dient te worden nageleefd. Zij beklemtoont dat het opvragen door de concessiehouder van de identiteit van de houder van de nummerplaat in overeenstemming met die wet dient te gebeuren. De Vlaamse Regering voegt hier nog aan toe dat het niet aan het Hof toekomt om te anticiperen op de wijze waarop een wettelijke norm zal worden toegepast.

A.6.3.4. De Vlaamse Regering verwijst nog naar een advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, die in verband met een soortgelijk wetsontwerp van oordeel was dat het tegemoet komt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en dat er een voldoende rechtsgrond is om steden en private ondernemingen toegang te verlenen tot de gegevens van de overheid belast met de inschrijving van de voertuigen.

A.6.4.1. De tussenkomenende partij voert aan dat de machtiging om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen noodzakelijk is om de schuldenaar van de parkeerretributie of -belasting te kunnen achterhalen. Zonder die mogelijkheid zou elk parkeerbeleid, volgens die partij, worden verhinderd. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de gemeenten zelf parkeerretributies kunnen innen en dat het bijgevolg niet noodzakelijk is om die gegevens aan private ondernemingen mee te delen, miskent ze, aldus de tussenkomenende partij, de beleidsvrijheid van de lokale besturen om een openbare dienst te organiseren op de wijze die zij geschikt achten. Zij verwijst naar twee arresten van het Hof van Cassatie die de betrokkenheid van private concessionarissen bij de uitvoering van het gemeentelijke parkeerbeleid aanvaarden.

A.6.4.2. De tussenkomenende partij wijst erop dat de bestreden bepaling voorschrijft dat de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer moet worden nageleefd. Hieruit vloeit, volgens haar, voort dat alle voorwaarden die de wet bepaalt voor de verwerking van persoonsgegevens, gelden voor de gegevens die de steden, de gemeenten, hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen verkrijgen. De tussenkomenende partij wijst tot slot erop dat de steden, de gemeenten, hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen enkel worden gemachtigd de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen, maar dat zij voor het overige geen toegang hebben tot de gegevens van de DIV.

A.6.5.1. De verzoekende partij antwoordt dat artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voor de overheid de positieve verplichting inhouden om maatregelen te nemen die een daadwerkelijke eerbiediging van het privé- en gezinsleven verzekeren. Volgens haar schiet de bestreden bepaling hierin tekort in zoverre private ondernemingen toegang krijgen tot de gegevens van de DIV, zonder dat aan hen kwaliteitsvoorwaarden worden opgelegd.

A.6.5.2. De verzoekende partij verwijst naar de situatie in Frankrijk, waar de Raad van State heeft geoordeeld dat enkel het onderhouden, plaatsen en verzamelen van gelden in parkeerautomaten kan worden uitbesteed aan private ondernemingen.

A.6.5.3. De tussenkomenende partij antwoordt dat die verwijzing naar Franse rechtspraak irrelevant is, daar het juridische kader in Frankrijk fundamenteel verschilt van dat in België. Zij wijst erop dat inbreuken op de regels inzake het parkeren tegen betaling in Frankrijk strafrechtelijke overtredingen uitmaken, terwijl die materie in België werd gedepenaliseerd.

Ten aanzien van het nieuwe middel van de Ministerraad

A.7.1.1. De Ministerraad voert, met toepassing van artikel 85, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, een nieuw middel aan dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 3, 33, 35 en 39 van de Grondwet, van de artikelen 1, § 1, en 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van de federale autonomie. De Ministerraad is van oordeel dat de machtiging die het nieuwe

artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 verleent aan de Vlaamse Regering, de steden en gemeenten, hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen om een beroep te doen op de overheid belast met de inschrijving van de voertuigen, zijnde een federale dienst, inbreuk pleegt op de autonomie en de exclusieve bevoegdheden van de federale Staat, in zoverre de bestreden bepaling aldus moet worden geïnterpreteerd dat zij aan de bevoegde federale overheidsdienst de verplichting oplegt om de opgevraagde identiteitsgegevens te verstrekken.

A.7.1.2. De Ministerraad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 1, 16°, van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen de directie Wegverkeer van het directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid belast is met de inschrijving van de voertuigen. De Vlaamse Regering kan, volgens die partij, niet eenzijdig bij de uitvoering van het gewestelijke beleid een beroep doen op een federale directie. Uit het systeem van exclusieve en verticale bevoegdheidsverdeling vloeit, volgens haar, voort dat de ene overheid voor de uitvoering van haar beleid geen verplichtingen kan opleggen aan de instellingen en de diensten van de andere overheid. Nog volgens haar zou een dergelijke medewerking van de federale dienst enkel kunnen geschieden mits instemming van de federale overheid en zou een samenwerking tussen de federale directie Wegverkeer en de gewestelijke instellingen enkel kunnen worden georganiseerd via de gelijktijdige uitvaardiging bij wet en bij decreet van overeenstemmende bepalingen. De Ministerraad voert aan dat een dergelijke samenwerking zou kunnen worden geregeld in een facultatief samenwerkingsakkoord. De Ministerraad besluit dat, bij gebrek aan een dergelijk samenwerkingsakkoord, de bestreden bepaling inbreuk maakt op de autonomie en de bevoegdheden van de federale Staat.

A.7.2.1. De Vlaamse Regering voert allereerst aan dat het door de Ministerraad opgeworpen nieuwe middel niet ontvankelijk is aangezien het wordt aangevoerd tegen een bepaling die door de verzoekende partijen niet op ontvankelijke wijze voor het Hof wordt bestreden. Zij wijst erop dat het nieuwe middel is gericht tegen artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008, zoals ingevoegd bij artikel 2 van het decreet van 9 juli 2010, terwijl het beroep tot vernietiging in de zaak nr. 5086 slechts ontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 en de verzoekende partij in de zaak nr. 5088 alleen maar grieven ontwikkelt tegen de woorden « en hun concessiehouders » in artikel 10/2, tweede lid, van het decreet van 16 mei 2008. De Vlaamse Regering besluit dat het nieuwe middel van de Ministerraad betrekking heeft op bepalingen die niet op ontvankelijke wijze worden bestreden.

A.7.2.2. De Vlaamse Regering voert aan dat het nieuwe middel van de Ministerraad in ieder geval ongegrond is, omdat het op een verkeerd uitgangspunt berust. De bestreden bepaling legt, volgens de Vlaamse Regering, de dienst belast met de inschrijving van de voertuigen niet de verplichting op om de gegevens die ze verwerkt te verstrekken. Die bepaling machtigt enkel, zo vervolgt de Vlaamse Regering, de in die bepaling genoemde overheden om gegevens op te vragen. Zij wijst erop dat de bestreden bepaling op geen enkele wijze de bestaande regeling van de overheid belast met de inschrijving van de voertuigen, inzonderheid artikel 6 van het koninklijk besluit van 20 juli 2001, wijzigt. Volgens de Vlaamse Regering beoogt de bestreden bepaling enkel de (concessiehoudende) overheden een grondslag te verlenen op grond waarvan zij de gegevens van de overheid belast met de inschrijving van de voertuigen kunnen raadplegen, en dit nadat het Hof heeft vastgesteld dat de federale wetgever daartoe niet bevoegd was (arrest nr. 59/2010 van 27 mei 2010).

A.7.2.3. De Vlaamse Regering voegt hier nog aan toe dat zij niet goed inziet op welke grond de DIV rechtmatig zou kunnen beslissen om een verzoek in de zin van artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 te weigeren. Zij herinnert eraan dat de federale overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ertoe is gehouden het evenredigheidsbeginsel en de federale loyauteit in acht te nemen. Indien de DIV zonder gegronde reden zou weigeren de gegevens die worden opgevraagd door de overheden die parkeerheffingen innen, te verstrekken, zou zij, volgens de Vlaamse Regering, afbreuk doen aan de regeling die bij de bestreden bepaling is uitgevaardigd en zodoende ook de uitoefening van de gewestelijke bevoegdheid inzake de aanvullende reglementen op het wegverkeer hinderen. Door een dergelijke houding van de DIV zou, volgens de Vlaamse regering, de federale overheid haar verplichting om bij de uitoefening van haar bevoegdheid het evenwicht van de federale constructie niet te verstoren, miskennen. De Vlaamse Regering wijst er ten slotte op dat het koninklijk besluit van 20 juli 2001 de DIV reeds toestaat om de gegevens die zij beheert te verstrekken in aangelegenheden die tot de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten behoren.

A.7.3.1. De tussenkomen partij wijst erop dat het Hof in zijn arrest nr. 59/2010 heeft geoordeeld dat het verlenen van een machtiging aan de steden en gemeenten, hun concessiehouders en de autonome gemeentebedrijven om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die is belast met de inschrijving van de voertuigen tot de bevoegdheid van de gewesten inzake de aanvullende verkeersreglementen behoort. Nog volgens die partij kan de bevoegdheid van de gewesten wat betreft de heffing

en de invordering van parkeerretributies eveneens worden gebaseerd op de gewestelijke bevoegdheid inzake openbare werken en vervoer (artikel 6, § 1, X, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980).

A.7.3.2. Voor zover besloten zou worden dat het verlenen van een machtiging aan de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten, hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen, niet tot de bevoegdheid van de gewesten inzake aanvullende verkeersreglementen of openbare werken en vervoer behoort, dan kan die bevoegdheid volgens de tussenkomen partij worden gebaseerd op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Volgens haar is aan de voorwaarden van die bepaling voldaan. De machtiging is, volgens haar, noodzakelijk om de schuldenaars van een parkeerheffing op te sporen. Zij is van oordeel dat niets een gedifferentieerde regeling verhindert, vermits het parkeren van een voertuig steeds in één gewest gebeurt. Ten slotte is, volgens die partij, de impact op de federale regeling marginaal, vermits de regels inzake de inschrijving van voertuigen niet worden gewijzigd.

A.7.3.3. De tussenkomen partij voert in ondergeschikte orde aan dat de bestreden bepaling geen inbreuk maakt op de autonomie en de bevoegdheden van de federale overheid, aangezien ze kan worden geïnterpreteerd als een loutere machtiging tot het opvragen van de identiteitsgegevens, zonder verplichting voor de overheid die is belast met de inschrijving van de voertuigen om de gevraagde gegevens daadwerkelijk te verstrekken. Zij is van oordeel dat die interpretatie de bestreden bepaling niet zinledig zou maken, vermits ook de federale regelgeving de DIV verplicht om de identificatiegegevens van de schuldenaar van een parkeerheffing mee te delen. De tussenkomen partij verwijst naar artikel 6, § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 20 juli 2001, dat de identificatie van de persoon die belastingen of retributies verschuldigd is inzake de verwerving, de inschrijving, de inverkeerstelling, het gebruik of de buitengebruikstelling van een voertuig als één van de doeleinden vermeldt waarvoor de persoonsgegevens van het repertorium van de voertuigen mogen worden verwerkt. Zij wijst erop dat het parkeren van een voertuig een onderdeel is van het in het verkeer brengen van een voertuig en dat het voormelde artikel 6, § 2, 2°, geen onderscheid maakt naar gelang van de hoedanigheid van de persoon die het repertorium wenst te raadplegen. Zij leidt hieruit af dat elke persoon die een wettig belang heeft bij de inning van de parkeerheffing zich bij de DIV kan informeren over de identiteit van de houder van de nummerplaat die naliet de verschuldigde heffing te betalen. Het bestreden artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 kan, volgens de tussenkomen partij, dan ook worden opgevat als een beperking van de personen die deze gegevens mogen opvragen.

A.7.3.4. In ondergeschikte orde vraagt de tussenkomen partij dat, indien het Hof tot de vernietiging zou besluiten, het de gevolgen van de vernietigde bepalingen gedurende één jaar zou handhaven. Zij wijst erop dat artikel 3 van het decreet van 9 juli 2010 de wet van 22 februari 1965 waarbij aan de gemeenten wordt toegestaan parkeergeld op motorrijtuigen in te voeren opheft, zodat in geval van vernietiging van de bestreden bepaling het parkeerbeleid van de lokale besturen in een juridisch vacuüm zou worden gestort.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 en de verzoekende partij in de zaak nr. 5088 vorderen de vernietiging van artikel 2 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven.

B.1.2. Dat artikel bepaalt :

« In het decreet van 16 mei 2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en bekostiging van de verkeerstekens wordt een hoofdstuk V/1 ingevoegd dat luidt als volgt :

' Hoofdstuk V/1. De aanvullende reglementen inzake parkeren

Art. 10/1. Wanneer de Vlaamse Regering of de gemeente een aanvullend reglement vaststellen dat betrekking heeft op het parkeren voor een beperkte tijd, het betalend parkeren en het parkeren op plaatsen voorbehouden aan houders van een gemeentelijke parkeerkaart, kunnen zij parkeerretributies of -belastingen bepalen die van toepassing zijn op motorvoertuigen, hun aanhangwagens of onderdelen.

Deze bepaling geldt niet voor het halfmaandelijks beurtelings parkeren en de beperking van het langdurig parkeren.

Art. 10/2. Met het oog op het innen van de parkeerretributies of -belastingen kunnen concessies of beheersovereenkomsten worden afgesloten.

De Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen zijn gemachtigd om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen in overeenstemming met de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Art. 10/3. De in artikel 10/1 bedoelde retributies of belastingen worden ten laste gelegd van de houder van de nummerplaat. ' ».

Ten aanzien van de omvang van de beroepen tot vernietiging

B.2.1. Het Hof kan slechts uitdrukkelijk bestreden wetskrachtige bepalingen vernietigen waartegen middelen worden aangevoerd en, in voorkomend geval, bepalingen die niet worden bestreden maar die onlosmakelijk zijn verbonden met de bepalingen die moeten worden vernietigd.

B.2.2. Het eerste, het tweede en het derde middel in de zaak nr. 5086 zijn gericht tegen het feit dat, luidens artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008, ingevoegd bij het bestreden artikel 2 van het decreet van 9 juli 2010, de in artikel 10/1 van het decreet van 16 mei 2008 bedoelde parkeerretributies of belastingen ten laste worden gelegd van de houder van de nummerplaat. De verzoekende partijen zetten, daarentegen, niet uiteen waarom de artikelen 10/1 en 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 de in de middelen aangehaalde

bepalingen zouden schenden. Bijgevolg wordt het onderzoek van het beroep tot vernietiging in de zaak nr. 5086 beperkt tot artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008.

B.2.3. Het enige middel in de zaak nr. 5088 is gericht tegen het feit dat, luidens artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008, ingevoegd bij het bestreden artikel 2 van het decreet van 9 juli 2010, met het oog op het innen van de parkeerretributies of -belastingen concessies of beheersovereenkomsten kunnen worden afgesloten en dat concessiehouders gemachtigd zijn om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen. De verzoekende partij zet, daarentegen, niet uiteen waarom de artikelen 10/1 en 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 de in het middel aangehaalde bepalingen zouden schenden. Bijgevolg wordt het onderzoek van het beroep tot vernietiging in de zaak nr. 5088 beperkt tot artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008.

Ten gronde

Wat het door de Ministerraad aangevoerde nieuwe middel betreft

B.3. De Ministerraad voert in een nieuw middel aan dat het nieuwe artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 de artikelen 1, 3, 33, 35 en 39 van de Grondwet, de artikelen 1, § 1, en 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en de federale autonomie schendt in de interpretatie dat de federale overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen, verplicht zou zijn om de identiteit van de houder van de nummerplaat te verstrekken aan de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen, wanneer die met toepassing van de bestreden bepaling die identiteit vragen.

B.4.1. Volgens de Vlaamse Regering zou het middel niet ontvankelijk zijn omdat het betrekking zou hebben op bepalingen van het decreet van 16 mei 2008 die niet door de beroepen tot vernietiging op ontvankelijke wijze worden bestreden.

B.4.2. Artikel 85, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof staat onder meer de Ministerraad toe een memorie in te dienen in een

zaak betreffende een beroep tot vernietiging en daarin nieuwe middelen te formuleren. Een dergelijke tussenkomst vermag evenwel niet het beroep te wijzigen of uit te breiden. Dat zou het geval zijn wanneer een nieuw middel wordt aangevoerd tegen een bepaling die door de verzoekende partijen niet op ontvankelijke wijze voor het Hof wordt bestreden.

B.4.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat het enige middel in de zaak nr. 5088 is gericht tegen het nieuwe artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008. Bijgevolg is het nieuwe middel dat door de Ministerraad wordt aangevoerd ontvankelijk.

B.5.1. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 9 juli 2010 blijkt dat artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008, ingevoegd bij het bestreden artikel 2 van het decreet van 9 juli 2010, tot stand is gekomen ingevolge het arrest nr. 59/2010 van het Hof van 27 mei 2010, waarin het Hof de artikelen 14 tot 16 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) heeft vernietigd (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2009-2010, nr. 573/1, p. 2).

B.5.2. In het voormelde arrest nr. 59/2010 heeft het Hof onder meer het volgende geoordeeld :

« B.7.3. De bestreden bepalingen voorzien in de mogelijkheid voor gemeenten om concessiehouders en autonome gemeentebedrijven in te schakelen bij het voeren van een lokaal parkeerbeleid. Het bestreden artikel 14 machtigt meer bepaald de gemeenten om parkeergelden te bepalen in het kader van concessies of beheersovereenkomsten inzake het parkeren op de openbare weg. Het bestreden artikel 15 machtigt de steden en gemeenten en hun concessiehouders en de autonome gemeentebedrijven om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die is belast met de inschrijving van de voertuigen in overeenstemming met de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Het bestreden artikel 16 bepaalt dat de retributies, belastingen of parkeergelden ten laste van de houder van de nummerplaat worden gelegd.

Zoals blijkt uit de inleidende zin van artikel 1 van de wet van 22 februari 1965, kan de door de bestreden bepalingen ingevoerde regeling inzake parkeergelden en inzake de inning en tenlastelegging daarvan, slechts toepassing vinden wanneer de gemeenteraden, overeenkomstig de wetgeving en de reglementen op de politie van het wegverkeer, reglementen inzake het parkeren vaststellen, die betrekking hebben op parkeren voor een beperkte tijd, het betaald parkeren en het parkeren op plaatsen voorbehouden aan houders van een gemeentelijke parkeerkaart.

B.7.4. Daaruit volgt dat de bestreden bepalingen, aangezien zij het domein van de aanvullende verkeersreglementen betreffen, tot de bevoegdheid van de gewesten behoren en de in het middel aangevoerde bepalingen schenden.

B.8. Het eerste middel is gegrond in zoverre het is afgeleid uit de schending van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheden van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten ».

B.6. In zoverre het bestreden artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 bepaalt dat de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen gemachtigd zijn om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen, neemt die bepaling in essentie het bij het voormelde arrest nr. 59/2010 vernietigde artikel 15 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) over, dat bepaalde :

« Met het oog op de inning van de in artikel 1 bedoelde retributies, belastingen of parkeergelden, zijn de steden en gemeenten en haar concessiehouders en de autonome gemeentebedrijven gemachtigd om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen in overeenstemming met de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ».

B.7. Zoals bepaald in artikel 3 van het decreet van 16 mei 2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en bekostiging van de verkeerstekens, stelt de Vlaamse Regering de aanvullende reglementen op de gewest- en provinciewegen vast. Onverminderd de voorgaande bepaling, kan de gemeente eveneens, met toepassing van artikel 4 van hetzelfde decreet, zulke reglementen vaststellen op de gewest- en provinciewegen die zich op haar grondgebied bevinden. Ten slotte bepaalt artikel 5 van hetzelfde decreet dat de gemeente de aanvullende reglementen op de gemeentewegen die zich op haar grondgebied bevinden, vaststelt.

Zoals artikel 10/1 van het decreet van 16 mei 2008 bepaalt, kan de door de bestreden bepaling ingevoerde regeling inzake parkeerretibuties en -belastingen slechts toepassing vinden wanneer de Vlaamse Regering, voor de gewest- en provinciewegen, of de gemeente, wat haar grondgebied betreft, een aanvullend reglement vaststellen dat betrekking heeft op het parkeren voor een beperkte tijd, het parkeren tegen betaling en het parkeren op plaatsen voorbehouden aan houders van een gemeentelijke parkeerkaart.

B.8. Zoals het Hof in het voormelde arrest nr. 59/2010 heeft geoordeeld, behoren de aanvullende verkeersreglementen tot de bevoegdheid van de gewesten.

Zij moeten echter worden aangenomen met inachtneming van de bevoegdheden van de federale overheid.

B.9.1. Dat geldt voor de wetgeving en de reglementen op de politie van het wegverkeer.

Artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voorziet immers uitdrukkelijk erin dat « de organisatie van en het beleid inzake de politie, met inbegrip van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet » tot de bevoegdheid van de federale wetgever blijven behoren.

Aldus is de federale overheid niet alleen bevoegd voor de organisatie en de bevoegdheid van de geïntegreerde politiedienst op federaal en lokaal niveau zoals bedoeld in artikel 184 van de Grondwet, maar ook voor de algemene administratieve politie en de handhaving van de openbare orde op gemeentelijk vlak.

B.9.2. Inzake politie dient eveneens rekening te worden gehouden met het voormelde artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Uit die bepaling vloeit voort dat het aannemen van « de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer » een federale bevoegdheid is gebleven, ook al moeten de Gewestregeringen bij het ontwerpen ervan worden betrokken.

Tot de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer behoren de algemene reglementen die de Koning op grond van artikel 1 van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart 1968 (hierna : Wegverkeerswet), vermag vast te stellen. Dat artikel maakt deel uit van hoofdstuk I (« Algemene reglementen »), van de voormelde wet.

B.10.1. In het kader van de bevoegdheden die Hem aldus worden verleend bij artikel 1 van de Wegverkeerswet, heeft de Koning, op 20 juli 2001, een besluit genomen betreffende de inschrijving van voertuigen, dat in artikel 2, § 1 bepaalt dat een voertuig slechts in het verkeer mag worden gebracht als het ingeschreven is en de nummerplaat draagt die bij de inschrijving werd toegekend.

Artikel 3 van hetzelfde besluit bepaalt dat de personen die in België verblijven, de voertuigen die zij in het verkeer wensen te brengen inschrijven in het repertorium van de voertuigen bedoeld in artikel 6 van het besluit, dat een gecomputeriseerd gegevensbestand is dat wordt bijgehouden door het directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer.

Luidens artikel 6, § 2, 2°, van het koninklijk besluit, mogen de persoonsgegevens van het repertorium van de voertuigen worden verwerkt voor het volgende doel :

« de identificatie van de natuurlijke of rechtspersoon die belastingen of retributies verschuldigd is inzake de verwerving, de inschrijving, de inverkeerstelling, het gebruik of de buitengebruikstelling van een voertuig ».

Het is op grond van die bepaling dat de voormelde Federale Overheidsdienst wordt gemachtigd om aan de betrokken diensten de identiteit van de houder van een nummerplaat door te geven, teneinde hen in staat te stellen om parkeerretibuties of -belastingen te innen.

B.10.2. Op 19 mei 2010 werd een wet afgekondigd houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen. Zij werd bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 28 juni van hetzelfde jaar. Artikel 40 van de wet belast de Koning ermee de datum van inwerkingtreding ervan te bepalen.

Artikel 4 van de wet strekt ertoe, binnen de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer, een databank van de voertuigen op te richten die « Kruispuntbank van de voertuigen » wordt genoemd en die bij artikel 8 van de wet ermee wordt belast het repertorium van de voertuigen zoals bepaald in de artikelen 6, 7, 8 en 9 van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen, bij te houden.

Zoals blijkt uit de memorie van toelichting, zijn de doelstellingen van de wet veel ruimer dan die welke momenteel door het koninklijk besluit van 20 juli 2001 worden nagestreefd, waarbij de wetgever, om de coherentie te waarborgen, het repertorium van de voertuigen bepaald bij het genoemde koninklijk besluit, wenst te integreren in de Kruispuntbank (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2493/001, pp. 8 en 10).

Artikel 5 van de wet bepaalt dat de Kruispuntbank onder meer tot doel heeft om op elk ogenblik de eigenaar, de aanvrager en de houder van de inschrijving van de voertuigen te identificeren, alsook de gegevens betreffende de goedkeuring ervan te achterhalen, teneinde :

« [...]

8° de heffing van belastingen, retributies of vergoedingen inzake de aankoop, de inschrijving, de inverkeerstelling, het gebruik, de buitengebruikstelling of de overbrenging van een voertuig mogelijk te maken;

[...] ».

Het is het directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer dat, volgens artikel 6 van de wet, verantwoordelijk is voor de verwerking van de persoonsgegevens die zich in de Kruispuntbank bevinden.

B.11. De autonomie die de federale overheid en de gemeenschappen of de gewesten binnen hun eigen bevoegdheidssfeer hebben, verhindert in beginsel dat de ene overheid een dienst die tot een andere overheid behoort zonder instemming van deze laatste verplicht om haar medewerking te verlenen aan de uitvoering van het beleid van die eerste overheid.

B.12.1. Door de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen te machtigen om de identiteit van de houder van een nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen in overeenstemming met de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer, regelt het nieuwe artikel 10/2, tweede lid, van het decreet van 16 mei 2008 op geen enkele wijze de inschrijving van voertuigen.

B.12.2. Het voormelde artikel 10/2, tweede lid, beperkt zich ertoe de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen te machtigen om de identiteit van de houder van een nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen.

B.12.3.1. De toegang tot het repertorium van de voertuigen kan slechts geschieden mits naleving van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens en van het koninklijk besluit van

20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen, waarvan het artikel 6 de doeleinden bepaalt waarvoor de gegevens van het repertorium van voertuigen kunnen worden verwerkt.

B.12.3.2. Luidens het thans van toepassing zijnde artikel 6, § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen mogen de persoonsgegevens van het repertorium van de voertuigen, dat wordt bijgehouden door het directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer, worden verwerkt voor de volgende doeleinden :

« de identificatie van de natuurlijke of rechtspersoon die belastingen of retributies verschuldigd is inzake de verwerving, de inschrijving, de inverkeerstelling, het gebruik of de buitengebruikstelling van een voertuig ».

B.12.3.3. Wanneer er sprake is van een belasting of een retributie die verschuldigd is inzake het gebruik van een voertuig, maakt die bepaling het mogelijk de identiteit van de houder van de nummerplaat te verkrijgen bij de Directie voor de Inschrijving van de Voertuigen van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer.

B.12.3.4. Uit artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 vloeit voort dat de concessies of beheersovereenkomsten die kunnen worden afgesloten « het innen van de parkeerretributies of –belastingen » als voorwerp hebben.

B.12.3.5. Vermits de vraag van de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen naar de identiteit van de houder van de nummerplaat de identificatie betreft van een natuurlijke of rechtspersoon die belastingen of retributies verschuldigd is inzake het gebruik van een voertuig, is bijgevolg aan de voorwaarde van het voormelde artikel 6, § 2, 2°, van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 voldaan.

B.13. Het middel is niet gegrond.

Wat het eerste middel in de zaak nr. 5086 betreft

B.14. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 voeren de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het nieuwe artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 bepaalt dat parkeerretributies of -belastingen ten laste worden gelegd van de houder van de nummerplaat, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt tussen, enerzijds, de situatie waarin een eigenaar zijn eigen wagen bestuurt of occasioneel laat besturen door een derde en, anderzijds, de situatie waarin een eigenaar beroepsmatig en op grond van een verhuurcontract een wagen ter beschikking stelt van een van zijn klanten.

B.15.1. Luidens het bestreden artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 worden de in artikel 10/1 van hetzelfde decreet bedoelde retributies of belastingen ten laste gelegd van de houder van de nummerplaat. Die bepaling werd als volgt verantwoord :

« Gelet op het feit dat bij een geparkeerd voertuig in principe geen bestuurder wordt aangetroffen, wordt voorzien dat de belastingen of retributies ten laste zijn van de houder van de nummerplaat » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2009-2010, nr. 573/1, p. 3).

B.15.2. De bestreden bepaling neemt artikel 16 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) over, dat bepaalde :

« De in artikel 1 bedoelde retributies, belastingen of parkeergelden worden ten laste gelegd van de houder van de nummerplaat ».

B.15.3. Die bepaling, die het Hof heeft vernietigd bij het voormelde arrest nr. 59/2010, werd op soortgelijke wijze verantwoord :

« Tenslotte dient er ook een zekerheid te worden gecreëerd met betrekking tot de fysieke of rechtspersoon die het niet-betaalde parkeergeld is verschuldigd. Aangezien het parkeren betrekking heeft op het voertuig zonder dat de bestuurder aanwezig is, dient de verantwoordelijkheid voor het niet-betalen van het parkeergeld te worden gelegd bij de houder van de nummerplaat. Dit is immers de fysieke of rechtspersoon die instaat voor het gebruik dat van het voertuig wordt gemaakt. Hij kan terzake de nodige voorzorgen nemen ten aanzien van de bestuurders die van zijn voertuig gebruik maken en zal ook de nodige maatregelen moeten treffen om het niet-betaalde parkeergeld achteraf te kunnen recupereren van de bestuurder, die het parkeergeld niet heeft betaald. Ten einde de betaling ervan te kunnen waarborgen wordt in het voorgestelde artikel 3 van de wet van 22 februari 1965 de niet-betaalde parkeergelden ten laste gelegd van de houder van de nummerplaat » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1608/001, p. 17).

In antwoord op de vraag of de houder van de nummerplaat de gelegenheid zou krijgen aan te voeren dat hij niet de bestuurder was op het ogenblik dat het voertuig werd geparkeerd (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1608/010, p. 3), heeft de Staatssecretaris voor Mobiliteit geantwoord « dat er een verschil is tussen de gevolgde procedures bij snelheidsovertredingen en bij parkeerboetes » (*ibid.*, p. 4). Hij voegde daar nog het volgende aan toe :

« Een geparkeerde wagen staat altijd alleen, er is geen bestuurder. Daarom wordt er van uitgegaan dat de eigenaar de verantwoordelijkheid neemt voor zijn wagen » (*ibid.*).

B.15.4. In de Kamer werd eveneens een amendement ingediend luidens hetwelk de gemeentelijke verordeningen zouden kunnen voorzien in een hoofdelijke gehoudenheid van de bestuurder en de eigenaar van het voertuig. Dat amendement werd verworpen op grond van de volgende overwegingen :

« *De staatssecretaris* stelt dat als twee personen, de gebruiker en de eigenaar, beiden verantwoordelijk kunnen zijn voor belasting of retributie, dat ze de verantwoordelijkheid naar mekaar kunnen toeschuiven. Ook bestaat het risico dat iemand een auto laat inschrijven op de naam van iemand anders.

De heer [...] verwijst naar het systeem dat bestaat voor het leasen van auto's en waar de nummerplaat op naam van het bedrijf staat. Misschien kan een gelijkaardig systeem worden veralgemeend. Er kan tussen de partijen een conventie worden opgesteld die aangeeft wie verantwoordelijk is voor de kosten (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1608/010, p. 7) ».

B.16. Vermits de bestreden bepaling beoogt de invordering van de parkeerbelastingen en –retributies mogelijk te maken, en ze de Vlaamse Regering, de steden en de gemeenten en hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen die de parkeerheffing innen in staat stelt te weten wie de heffing verschuldigd is, streeft de bestreden bepaling een wettig doel na en is de in die bepaling voorgeschreven maatregel pertinent ten opzichte van dat doel.

B.17.1. Zoals tijdens de parlementaire voorbereiding werd opgemerkt, kan de houder van de nummerplaat die eigenaar is van een wagen die hij beroepsmatig en op grond van een verhuurovereenkomst ter beschikking stelt van een van zijn klanten, in die overeenkomst bepalen dat de huurder parkeerheffingen verschuldigd door het gebruik dat hij maakt van het

voertuig, te zijnen laste zal nemen. De naleving van een dergelijke bepaling kan zonder excessieve last voor de verhuurder worden verzekerd, bijvoorbeeld door het voorafgaandelijk betalen van een waarborg of door het gebruik van een kredietkaart.

B.17.2. Wanneer de huurder, in weerwil van hetgeen in de verhuurovereenkomst zou zijn bepaald, nalaat de parkeerheffing terug te betalen, beschikt de verhuurder over alle middelen van gemeen recht om de naleving van de verhuurovereenkomst te verzekeren.

B.18. Gelet op het voorgaande is het feit dat de bestreden bepaling geen onderscheid maakt tussen, enerzijds, de situatie waarin een eigenaar zijn eigen wagen bestuurt of occasioneel laat besturen door een derde en, anderzijds, de situatie waarin een eigenaar beroepsmatig en op grond van een verhuurcontract een wagen ter beschikking stelt van een van zijn klanten, niet zonder redelijke verantwoording.

B.19. Het eerste middel in de zaak nr. 5086 is niet gegrond.

Wat het eerste onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 5086 betreft

B.20. In het eerste onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 aan dat het nieuwe artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 16 van de Grondwet en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt doordat de bestreden bepaling een onevenredige inmenging in het recht op eigendom zou inhouden.

B.21.1. Artikel 16 van de Grondwet bepaalt :

« Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemenen nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling ».

Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren ».

B.21.2. Aangezien die internationaalrechtelijke bepaling een draagwijdte heeft die analoog is met die van artikel 16 van de Grondwet, vormen de erin vervatte waarborgen een onlosmakelijk geheel met diegene die zijn ingeschreven in die grondwetsbepaling, zodat het Hof, bij zijn toetsing van de bestreden bepaling, rekening houdt met de eerstgenoemde.

B.22. De bestreden bepaling vormt een reglementering van het gebruik van de eigendom in de zin van de tweede alinea van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Er dient te worden onderzocht of die bepaling in een redelijk verband van evenredigheid staat tot een doelstelling van algemeen belang.

De bestreden bepaling zou niet voldoen aan die voorwaarde indien ze het billijke evenwicht verbreekt tussen de vereisten van het algemeen belang en de imperatieven van de vrijwaring van de grondrechten van het individu door op de betrokken personen een bijzondere en buitensporige last te doen wegen.

B.23. Uit het onderzoek van het eerste middel blijkt dat de bestreden bepaling een doelstelling van algemeen belang nastreeft en dat zij geen bijzondere en buitensporige last oplegt, mede gelet op de mogelijkheid om, middels een contractueel beding, de kosten van de parkeerheffing te verhalen op de gebruiker van de wagen.

B.24. Het eerste onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 5086 is niet gegrond.

Wat het tweede onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 5086 betreft

B.25. In het tweede onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 aan dat het nieuwe artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt, doordat de bestreden bepaling de wapengelijkheid zou schenden en de rechten van verdediging, het recht op tegenspraak en het recht op toegang tot een rechter op onevenredige wijze zou beperken.

B.26. Zonder zich te moeten uitspreken over de vraag of artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens van toepassing is op geschillen betreffende parkeerheffingen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden bepaling op geen enkele wijze het recht op toegang tot een rechter beperkt. Het staat de houder van de nummerplaat die wordt uitgenodigd de parkeerheffing te betalen, vrij die met alle rechtsmiddelen te bestrijden.

B.27.1. In zoverre een schending van de wapengelijkheid, het recht van verdediging en het recht op tegenspraak wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat, wanneer de instantie die instaat voor de invordering van de parkeerheffing een rechter verzoekt de houder van een nummerplaat tot de betaling van de parkeerheffing te veroordelen, de bestreden bepaling de houder van de nummerplaat niet belet te betwisten dat de parkeerheffing verschuldigd is. De houder van de nummerplaat beschikt over alle procedurele waarborgen waarin het Gerechtelijk Wetboek voorziet.

B.27.2. Het feit dat de houder van de nummerplaat die eigenaar is van een voertuig dat hij verhuurt niet zelf aanwezig is op het ogenblik van de feiten die aanleiding geven tot de parkeerheffing, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De bestreden bepaling verhindert hem immers niet om aan de huurder informatie te vragen aan de hand waarvan hij kan betwisten dat de parkeerheffing verschuldigd is. In voorkomend geval kan hij die huurder tot tussenkomst dagvaarden.

B.28. Het tweede onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 5086 is niet gegrond.

Wat het derde middel in de zaak nr. 5086 betreft

B.29. In het derde middel voeren de verzoekende partijen in de zaak nr. 5086 aan dat het nieuwe artikel 10/3 van het decreet van 16 mei 2008 de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met artikel 173, van de Grondwet, schendt in zoverre de bestreden bepaling parkeerretributies ten laste legt van de houder van de nummerplaat, terwijl die houder, wanneer hij niet zelf de bestuurder van de geparkeerde wagen was, op geen enkele wijze de begunstigde zou zijn van enige dienst die hem werd verleend.

B.30.1. De Vlaamse Regering en de tussenkomenende partij voeren aan dat het middel niet ontvankelijk is vermits het Hof niet bevoegd is om rechtstreeks aan artikel 173 van de Grondwet te toetsen.

B.30.2. Te dien aanzien dient te worden vastgesteld dat het middel de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11, in samenhang gelezen met artikel 173, van de Grondwet. De exceptie wordt verworpen.

B.31. De verzoekende partijen beklagen zich in wezen over een verschil in behandeling tussen twee categorieën van personen : enerzijds, de houder van de nummerplaat die zelf gebruik heeft gemaakt van het voertuig waarvan het parkeren aanleiding geeft tot het betalen van een parkeerretributie en, anderzijds, de houder van de nummerplaat die het voertuig waarvan het parkeren aanleiding geeft tot het betalen van een parkeerretributie, verhuurt. Terwijl de eerste categorie van personen de dienst zou hebben genoten waarvoor de retributie dient te worden betaald, zou de tweede categorie van personen die dienst niet genieten.

B.32. Een retributie is de vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd. Zij heeft een louter vergoedend karakter, zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is.

B.33. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken aan te nemen, is er voor de houder van de nummerplaat die eigenaar is van een voertuig dat hij verhuurt, wel degelijk sprake van een dienst die hem tot voordeel strekt. Het betalen van de parkeerretributie maakt

het de huurder van een voertuig immers mogelijk om het te parkeren. Zonder die mogelijkheid zou het verhuren van voertuigen minder aantrekkelijk zijn.

B.34. Vermits er voor beide in B.31 vermelde categorieën van personen sprake is van een dienst die de betrokkenen tot voordeel strekt, is het aangeklaagde verschil in behandeling onbestaande.

B.35. Het derde middel in de zaak nr. 5086 is niet gegrond.

Wat het enige middel in de zaak nr. 5088 betreft

B.36. De verzoekende partij in de zaak nr. 5088 voert aan dat het nieuwe artikel 10/2 van het decreet van 16 mei 2008 artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens schendt doordat met het oog op het innen van de parkeerretributies of -belastingen concessies of beheersovereenkomsten kunnen worden afgesloten en concessiehouders gemachtigd zijn om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen.

B.37.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel niet ontvankelijk in zoverre het de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, vermits het Hof niet rechtstreeks aan die bepaling vermag te toetsen.

B.37.2. Het middel komt erop neer dat het Hof wordt gevraagd naar de bestaanbaarheid van de bestreden bepaling met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de voormelde internationale verdragsbepaling.

B.37.3. Zoals artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, waarborgt artikel 22 van de Grondwet het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Uit de parlementaire voorbereiding van die grondwetsbepaling blijkt bovendien dat de Grondwetgever een zo groot mogelijke concordantie heeft willen nastreven « met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel

respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden » (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2).

Daaruit volgt dat het Hof bevoegd is om te oordelen of de bestreden bepaling in strijd is met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, rekening houdend met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.38. De rechten die bij artikel 22 van de Grondwet en bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens worden gewaarborgd, zijn niet absoluut. Hoewel artikel 22 van de Grondwet aan eenieder het recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven toekent, voegt die bepaling daaraan immers onmiddellijk toe : « behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald ».

De voormelde bepalingen vereisen dat in elke overheidsinmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven wordt voorzien door een voldoende precieze wettelijke bepaling, dat zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is met de nagestreefde wettige doelstelling.

Het Hof moet nagaan of de bestreden bepaling niet op onevenredige wijze afbreuk doet aan het recht op eerbiediging van het privéleven.

B.39.1. Het nieuwe artikel 10/2, tweede lid, van het decreet van 16 mei 2008 bepaalt zowel de instanties die gemachtigd zijn om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen, als de informatie die zij mogen opvragen en de voorwaarden waaraan zij dienen te voldoen bij de behandeling van die informatie. Bijgevolg is de bestreden bepaling voldoende precies.

B.39.2. Zoals in de parlementaire voorbereiding van het decreet van 9 juli 2010 werd opgemerkt, wordt « bij een geparkeerd voertuig in principe geen bestuurder [...] aangetroffen » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2009-2010, nr. 573/1, p. 3). De identificatie van de houder van de nummerplaat is in die gevallen bijgevolg de enige manier om te bepalen wie de parkeerbelasting of –retributie verschuldigd is.

B.39.3. Het bestreden artikel 10/2, tweede lid, van het decreet van 16 mei 2008 bepaalt dat het opvragen van de identiteit van de houder van de nummerplaat bij de overheid die belast is met de inschrijving van de voertuigen dient te geschieden « in overeenstemming met de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ». Dit houdt in dat de instanties die worden gemachtigd om de identiteit van de houder van de nummerplaat op te vragen, de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens dienen na te leven.

B.39.4. De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer machtigt iedere privéonderneming die het beheer van een openbare parking in concessie kreeg of ieder gemeentelijk verzelfstandigd agentschap dat werd belast met het beheer van een openbare parking, om de identificatiegegevens te ontvangen van de houders van de nummerplaat die een parkeerbelasting of -retributie verschuldigd is, op voorwaarde dat die onderneming of dat agentschap aan het Sectoraal comité voor de Federale Overheid van de Commissie een geschreven en ondertekende verbintenisverklaring bezorgen, waarin zij instemmen met de voorwaarden die dat comité oplegt (Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, Sectoraal comité voor de Federale Overheid, beraadslaging FO nr. 17/2010, 21 oktober 2010). Die voorwaarden houden onder meer in dat de betrokkenen zich ertoe moeten verbinden de verkregen gegevens slechts te gebruiken voor de inning van een parkeerbelasting of -retributie en de gegevens niet te gebruiken voor het beheer van een privéparking, dat zij enkel de naam, de voornaam en het adres van de nummerplaathouder mogen verkrijgen, dat zij de gegevens wissen zodra ze niet meer nodig zijn en in ieder geval niet langer te bewaren zodra de verschuldigde som werd ontvangen, dat zij de gebruikers informeren, dat zij de vertrouwelijkheid van de gegevens bewaren en dat zij die niet aan derden meedelen.

B.40. Gelet op het voorgaande beantwoordt de inmenging in het privéleven aan een dwingende maatschappelijke behoefte en is ze evenredig met de nagestreefde wettige doelstelling.

B.41. Het enige middel in de zaak nr. 5088 is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 11 januari 2012.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt